சிறுகதை: யுத்தங்கள் செய்வது...

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

நேட்டோ விமானங்கள் குண்டு வீசியபோது இரவு பதினொரு மணிக்கு மேலிருக்கும். நான் அப்போது இன்னும் தூங்கியிருக்கவில்லை. சட்டென எழுந்து அறைக்கு வெளியே பல்கணிக்கு ஓடிவந்தேன். அறை, கட்டடத்தின் ஆறாவது மாடியில் அமைந்திருந்ததால் வெளியே வெகுதூரம்வரை பார்க்கக்கூடியதாயிருக்கும். குண்டுச்சத்தம் கேட்டதும் ஓடிவந்து வெளியே பார்க்கும் மிரட்சி எதேச்சையாகவே நிகழ்ந்துவிடுகிறது. குண்டுத் தாக்குதல் மிக அண்மையான இடங்களில் நடந்திருக்குமோ.. சத்தமும் கட்டடத்தின் அதிர்வும் அந்தமாதிரி இருந்ததே என்ற பதற்ற உணர்வுதான் காரணம். நேட்டோ படையினரின் குண்டு வீச்சுக்களும்.. அவற்றைத் தொடர்ந்து லிபிய அரசப் படையினரின் வான் நோக்கிய விமான எதிர்ப்பு வேட்டுக்களின் சத்தங்களும் சில இரவுகளாகத் திரிப்போலி நகரின் இரவுகளைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தன.

என் அறைக் கதவு அவசர கதியிற் தட்டப்பட்டது.

அழைப்பொலியை விசைக்காமல் இப்படி நாலு வீடுகளை எழுப்புவதுபோலப் படபடப்புடன் கதவைத் தட்டுவது யாராக இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். கதவின் கொளுக்கியை விடுவித்துத் திறப்பதற்கு முற்படும்போதே, அதைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுளைந்தார்கள்.. பிரியசாந்தவும் சந்திரசேனவும். நான் பணியாற்றும் கம்பனியின் ஊழியர்களான இவர்களும் இதே கட்டடத்தின் இன்னொரு அறையிற் தங்கியிருந்தார்கள். விமானக் குண்டுவீச்சு தொடங்கிய நாளிலிருந்து குழம்பிப்போயிருந்தார்கள். கடந்த சில நாட்களாக, ‘இலங்கைக்குப் போகவேண்டும்.. அதற்கு ஒழுங்கு செய்யுங்கள்..’ என நச்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். யுத்தம் உக்கிரமடைந்து வான்வழி தடைவலயமாக்கப்பட்டிருக்கும் கட்டம் இது. லிபியாவிலிருந்து நினைத்தவுடன் இலங்கைக்குப் போவதென்பது இயலுமான காரியமல்ல என்பது இவர்களுக்கும் தெரிந்திருந்தது. எனினும் ஒவ்வொரு குண்டு வீச்சின்போதும் எனது அறைக்கே வந்துவிடுகிறார்கள்.

இவர்களை விட நான் மிகவும் குழம்பிப்போயிருந்தேன் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

1 / 12

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

கிரீ ஸ் நாட் டதை் தலமைம அலுவலகமாகக் கொண் ட கம் பனியின் லிபிய நாட் டில் ஆரம் பிக் கப் பட் ட புறஜெக் ட் டிற் கு முகாமயைாளராக இங் கு வந் திருந் தனே் . இரண் டாயிரத் துப் பதினோராம் ஆண் டு பெப் ரவரி மாதம் லிபிய நாட் டின் கிழக் குப் பகுதியான பெங் காசி நகரில் கடாபி அரசுக் கு எதிராக ஆரம் பித் த புரட் சி, பின் னர் உத் வேகம் பெற் று ஒவ் வொரு நகரமாகப் பரந் துகொண் டிருந் தது. அததை் தொடர் ந் த யுத் த நடவடிக் கைகளும் , அதனால் பாதிக் கப் பட் ட கம் பனியின் தொழிற் தல அலுவல் கள் மற் றும் உள் நாட் டுக் கொடுக் கல் வாங் கல் கள் .. அவற் றகை் கயைாள முடியாது இடதைடப் பட் டு அல் லது துண் டிக் கப் பட் டுக் கொண் டிருந் த தொடர் பு வசதிகள் , இந் த நிலமையிலும் இவற் றயைெல் லாம் தலமைம அலுவலகத் துடன் பரிமாறி பரிந் துரைகளைப் பெற் றுக் கொள் ளவணே் டிய கடமகைள் .. இப் படி இப் படி நிறயைப் பிரச் சனகைளுக் கு முகம் கொடுத் துக் கொண் டிருந் தனே் . இப் பொது இவர் களை எப் படிச் சமாளிப் பது என் ற பிரச் சனை எனக் கு.

கம் பனியில் பணியாற் றிக் கொண் டிருந் த இலங் கயைர் களை வான் வழி தடவைலயமாகக் கப் படுவதற் கு முன் திரிப் போலியிலிருந் த இலங் கதை் தூதரகத் துடன் தொடர் பு கொண் டு அவர் கள் ஒழுங் கு செய் திருந் த விசடே விமானமூலம் , மார் ச் மாத ஆரம் பத் தில் நாட் டுக் கு அனுப் பியிருந் தோம் . அப் போது பயணித் த இருபது தொழிலாளர் களுடன் சரே் ந் து போகாமல் பிரியசாந் தவும் சந் திரசனேவும் தாங் களாகவே வணே் டி நின் றது எனக் காகத் தான் . கம் பனியின் வலேதை் திட் டத் தை இடைநிறுத் துவதற் கு முன் சில ஒழுங் குகளைச் செய் யவணே் டியிருந் தமயைால் எனக் கு உடன் வெளியேற முடியாமலிருந் தது. அதற் கு இன் னும் சில நாட் களாகலாம் . வான் வழி தடை செய் யப் பட் டாலும் பின் னர் வறேு மார் க் கமாக பாதுகாப் பாக அனுப் பிவைப் பதாக கம் பனி கூறியது. அப் போதுதான் இவர் கள் , 'உங் களதை் தனியே விட் டு போவது சரியல் ல.. உங் களுக் கு உதவியாக நிற் கிறோம் ..' என நின் றுகொண் டார் கள் .

"வாடிவனெ் ட, ரீ வீ யகெனெ் பலமு.. பொம் பயெ வடுனகே கொஹடே் டத கியலா (இருங் கள் .. குண் டு எங் கே விழுந் திருக் குமனெ் று ரீ வீ யில் பார் ப் போம் ...)" – பதற் றப் பட் டுக் கொண் டு நின் ற இருவரயைும் ஆறுதற் படுத் தும் நோக் கில் அமரவதை் தனே் . அதிர் ச் சியில் ஏங் கிப் போனவர் களாக, பதிலதேும் பசோமலிருந் தார் கள் .

சர் வதசேச் சனல் களில் குண் டு வீ ச் சு நிகழ் ந் த சில நிமிடங் களிலயேே துல் லியமாக விபரங் களதை் தரிவித் துக் கொண் டிருந் தார் கள் . அவர் களது ஊடகச் செய் தியாளர் கள் நாட் டின் சகல பகுதிகளிலும் நடக் கும் புரட் சிப் போராட் டங் களயைும் குண் டு வீ ச் சுத் தகவல் களயைும் அவ் வப் பகுதிகளிலிருந் து அவ் வப் போதே தந் துகொண் டிருந் தார் கள் . சற் று முன் இராணுவத் தினரின் ஆயுத ஸ் டோருக் குத் தாக் குதல் நடத் தப் பட் டிருக் கிறது. அந் த விபரங் களை ரீ வீ காட் டிக் கொண் டிருந் தது. லிபியாவின் விமான எதிர் ப் புத் தளங் கள் , இராணுவத் தளங் கள் , ஆயுதக் கிடங் குகள் , அரச தரப் பினரின் கட் டடங் கள் மற் றும் கடாபியின் மாளிகைகள் என குண் டு வீ ச் சுத் தொடங் கிய நாளிலிருந் து தாக் கி அளிக் கப் பட் டன. எனினும் எல் லா யுத் தங் களயைும் போல இங் கயேும் அப் பாவி மக் களும் குழந் தகைளும்

சிறுகதை: யுத்தங்கள் செய்வது...

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

கொல்லப்படும் தகவல்களும் வந்துகொண்டிருந்தன.

“பார்த்தீங்களா.. யுத்த நிலைமைகள் பற்றிய நேரடி ஒளிபரப்புப்போல என்ன நடக்குதென்று உடனுக்குடன் அறியக்கூடியதாயிருக்கு.. இலங்கையில் யுத்தம் நடந்தபோது செய்தியாளர்களை யுத்த பகுதிகளுக்கு அனுமதிக்கவில்லை.. அங்கு என்ன நடந்ததென்றே இன்னும் சரியாகத் தெரியாது...” – இவர்களது கவனத்தைத் திருப்புவதற்காக அப்படிக் கூறினாலும் எனக்கு அந்த வேளையிற் தோன்றிய உணர்வும் அதுதான். ஆனால் இருவருமே அதற்குக் காது கொடுக்கவில்லை. பயந்த நிலையிலிருந்து இன்னும் தெளியாமலிருந்தார்கள்.

ஏற்கனவே யுத்த பிரதேசங்களிலிருந்த அனுபவமற்றவர்களாதலால்.. இவர்களுக்கு ஏற்படும் பய உணர்வு இயல்பானதுதான். இலங்கையில் வட பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவன் நான். அங்கு யுத்தம் ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வெவ்வேறு விதமான குண்டு வீச்சுகளுக்குளெல்லாம் நேர்ந்த அவலங்களுக்குள் அகப்பட்ட அனுபவங்கள் எனக்கு உண்டு. இருண்ட இரவுகளில் கோர இரைச்சலுடன் வரும் விமானங்கள் குடிமனைகளின்மீது குண்டுகளைத் தள்ளிவிட்டுப் போகும். படை முகாம்களிலிருந்து ஏவப்படும் ஷெல்கள் எந்த இடமென்றில்லாமல் விழுந்து அழிவுகள் செய்யும்.

“சேர்.. கெதற லமயி பயவெலா.. என்ட கியலா அன்டனவா.. (வீட்டில் பிள்ளைகள் பயந்து.. வரச்சொல்லி அழுகிறார்கள்...)”

“பிரியசாந்த.. பயவென்ட எப்பா.. ஓயகொல்லன்ர மொக்குவத் வென்ன நே.. (பயப்படவேண்டாம்… உங்களுக்கு ஒன்றும் நடக்காது..)”

யுத்தமும் குண்டுவீச்சும் சஜமான விஷயம் என்பது போல, நான் பட்ட யுத்த அனுபவங்களைக் கூறத்தொடங்கினேன். அதைக் கேட்க இவர்களுக்கு எரிச்சல்கூடத் தோன்றலாம். எனினும் வேறு வழி இல்லை. இவர்களும் குழம்பிப்போயிருக்கிறார்கள். நானும் குழம்பிப்போயிருக்கிறேன். இந்த நடு இரவில் யுத்த சூழ்நிலையால் குழம்பிப்போனவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து வேறு எதைத்தான் பேசுவது? அப்போது மலைகளே இடிந்து விழுவதுபோல இன்னொருமுறை தொடர் குண்டுவீச்சின் சத்தத்தில் கட்டடம் அதிர்ந்தது. வெளியே எல்லாப் பக்கங்களிலுமிருந்து வான்நோக்கி ஏவப்படும் விமான எதிர்ப்பு வேட்டுக்கள் செந்தணல்களாக விண் கூவிக்கொண்டு சென்றன. அது மேலும் பயத்தை அதிகரித்தது.

3 / 12

சிறுகதை: யுத்தங்கள் செய்வது...

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

“தவம மெஹே இன்னஎக்க மோட வடெக் சேர்.. கோமஹறி லங்காவட்ட யன்ன ஓனே.. (இன்னும் இங்கே இருப்பது மோட்டுவேலை.. எப்படியும் இலங்கைக்குப் போகவேண்டும்…)” – பிரியசாந்தவின் குரல் நடுக்கத்துடன் அரைகுறையாக வெளிவந்தது. எப்போதும் சிரித்த முகம் கொண்ட சந்திரசேன விழி பிதுங்கிக்கொண்டு நின்றான். எனக்கு இவர்கள்மேல் ஏற்பட்ட இரக்கத்தைவிட, எப்படி இவர்களது நச்சரிப்பை நிறுத்தலாம் என்ற அலுப்பே மேலோங்கியது.

“மங் ஹெட்ட ஒஃபீசியட்ட கத்தாகறலா மொனவஹறி பிலிவெலக் கறனங்.. பயவென்ன எப்பா.. (நான் நாளைக்கு அலுவலகத்துடன் கதைத்து ஏதாவது ஒழுங்கு செய்கிறேன்.. பயப்படவேண்டாம்..)”

உண்மையில் அடுத்த நாள் தலைமை அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ளமுடியுமா என்பது எனக்கு நிட்சயமில்லை. தொலைத்தொடர்பு வசதிகள் எப்போதும் தடைப்பட்டு, எப்போதாவது இயங்கும் நிலையிலிருந்தன. நாள்முழுதும் முயற்சித்தாலும் ஒரு அதிர்ஷ்டமுள்ள தருணத்திற்தான் தொடர்பு கிடைக்கும். அதிர்ஷ்டம் என்பது தொடர்பு கிடைக்கும் விஷயத்தில் மட்டும்தான். மற்றப்படி இந்த இடத்தை விட்டு இப்போதைக்கு அசையமுடியாதென்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். அந்த அளவிற்கு யுத்த நிலைமைகள் மோசமடைந்து, வான் மார்க்கம் கடல் மார்க்கம் எல்லாம் மூடப்பட்டிருந்தன. எனினும் இவர்களது ஆறுதலுக்காகவேனும் சும்மா கதை விட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

அறையில் அழைப்பிசை ஒலித்தது.

கதவைத் திறந்தபோது கமால் சயிட் றபியா உள்ளே வந்தான். இந்த வேளையில் அவன் வரவேண்டிய தேவையே இல்லை. அவனது டியூட்டி மாலை ஐந்து மணியுடன் முடிந்துவிடும். கமால் சயிட் றபியா, லிபிய நாட்டைச் சேர்ந்தவன். கம்பனியின் உள்நாட்டு ஏஜன்ட்டினால் நியமிக்கப்பட்டு, சாரதியாகக் கடமையாற்றினான்.

கமாலைக் கண்டது எனக்கு சற்றுத் தெம்பாயிருந்தது. பிரியசாந்தவினதும் சந்திரசேனவினதும் மனநிலையை ஆற்றுவதற்கு அவன் ஏதாவது ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லக்கூடியவன்.

“என்ன கமால் இந்த நேரத்தில் வந்திருக்கிறாய்..? ஏதாவது நியூஸ்..?”

4 / 12

“நளெ ர மச ் பொம ்பிங ்.. லகை ் ரு சீ யு.., எனி ப ்றொபிளம ்..?” (அவன ் ஆங ்கிலத ்திற ் க ்றிய விஷயத ்தை இவ ்வாறு விளங ்கிக ்கொள ்ளலாம ் - “இப ்பாது கண ்டுத ் தாக ்குதல ் கட ்டமையாக நடப ்பதால ்.. உங ்களைப ் பார ்க ்க வந ்தனே ்.. ஏதாவது பிரச ்சனையா..?”)

ஆங ்கிலத ்திற ் பசேிப ்பழகும ் ஆர ்வமும ் அவன ் என ்னாடேு நரெுக ்கமானதற ்கு ஒரு காரணமாயிருந ்தது. ஆரம ்பத ்தில ் பொறுக ்கியடெுத ்த சில சொற ்களை வதைத ்துக ்கொண ்டு தனது கதைப ் பாஷையையும ் சரே ்த ்து சொல ்லவணே ்டிய சங ்கதியை ஒப ்பறே ்றிவிடுவான ். பின ்னர ் அவனது ஆங ்கில ஞானம ் கொஞ ்சம ் கொஞ ்சமாக விரிவடைந ்துவந ்தது. சந ்தர ்ப ்பம ் கிடைக ்கும ் பாதெல ்லாம ் புதுப ் புது வார ்த ்தைகளைக ் கடே ்டுத ் தரிந ்துகொள ்வான ்.

...நான ்கு வருடங ்களுக ்கு முன ்பு லிபியாவுக ்கு முதலில ் வந ்தபாது, விமான நிலயைத ்தில ் எனக ்காகக ் காத ்திருந ்தவன ் அவன ்தான ். அப ்பாது தொடங ்கிய அறிமுகம ் அது. உள ்ளே குடிவரவு அதிகாரிகள ் கருமபீ டத ்தில ் தங ்களுக ்குள ் ஒருவராடேு ஒருவர ் அரட ்டை அடித ்துக ்கொண ்டும ் சிகரட ் ஊதிக ்கொண ்டும ், நரேத ்தய்ும ் பயணிகளையும ் சுணக ்கிக ்கொண ்டிருந ்ததால ் வரிசையிற ் காத ்திருந ்து.. காத ்திருந ்து, எரிச ்சலுணர ்வுடன ் வளியே வந ்தபாது முதற ் சந ்திப ்பிலயே எனது மனததை தொட ்டவன ் கமால ் சயிட ் றபியா.

அட ்டயைொன ்றில ் எழுதப ்பட ்ட எனது பயெரை கயைுயர ்த ்திப ் பிடித ்துக ்கொண ்டு நின ்றவனிடம ் எனது பயணப ் பொதிகளையும ் தள ்ளிக ்கொண ்டு சனெ ்றனே ். நடெுநாட ் பழகியவரதை ் திரும ்பக ் காண ்பது பானே ்ற மலர ்ச ்சியுடன ் கை கொடுத ்தான ். எனது பொதிகளை வற ்புறுத ்திப ் பறெ ்றுத ் தானே சுமந ்துகொண ்டு, வாகனத ்திற ்கு அழதைத ்துச ் சனெ ்றான ். பொதிகளை வாகனத ்துள ் வதைத ்துவிட ்டு அதே வகேத ்தில ் சட ்டனெக ் கதவதைத ் திறந ்து, ‘ப ்ளீ ஸ ்..’ என வாகனத ்துள ் அமருமாறு சகைை காட ்டினான ். வளிநாட ்டவர ்கள ் வரும ்பாது அனுசரிக ்கும ் முறையைற ்றி அவனுக ்குப ் பயிற ்றுவிக ்கப ்பட ்டிருக ்கலாம ் என ்றுதான ் நினதைத ்தனே ். ஆனால ் பாகப ்பாக, அவன ் பழகிய விதத ்திலிருந ்து அவனது இயல ்பான சுபாவம ்தான ் அது என ்பது தரியவந ்தது.

அப ்பாது மிசுரட ்டா நகரில ் ஆரம ்பிக ்கப ்பட ்ட ஒரு வலேதைிட ்டத ்திற ்கு, எங ்கள ் கம ்பனி சிமநெ ்து விநியாகேிக ்கும ் தொழிற ்தல வசதியை வழங ்குவதற ்கு ஒப ்பந ்தமாகியிருந ்தது. அதற ்குரிய இயந ்திராதிகளைப ் பொருத ்துவதற ்கும ் தொழிலாளர ்களைப ் பயிற ்றுவிப ்பதற ்குமாக வந ்திருந ்தனே ். பின ்னர ் திரிப ்பாலியில ் இன ்னொரு புறஜகெ ்ட ் ஆரம ்பிக ்கப ்பட ்டபாது அதயைும ் கவனிக ்க வணே ்டியிருந ்தது. அங ்கயேும ் இங ்கயேும ் ஓடவணே ்டிய நிலயைில ் கமால ் எனக ்குரிய முழு நரே சாரதியானான ்.

சிறுகதை: யுத்தங்கள் செய்வது...

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

சற்றுநேரம் ஏதும் பேசாமலிருந்த கமால், பின்னர் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவன்போல, “ஒவ்வொரு இரவும் கடுமையாகக் குண்டுவீச்சு நடக்கிறது.. இங்கேயுள்ள குழந்தைகளை அவர்கள் யோசிக்கவில்லையா..?” என்று கேட்டான். அப்பொழுதுதான் கவனித்தேன்.. அவனிடத்தில் வழக்கமாக் காணப்படும் உற்சாகம் இல்லை. குண்டுவீச்சில் அவனது பிள்ளைக்கு ஏதாவது பாதிப்பு ஏற்பட்டிருக்குமோ?

“என்ன கமால்..? ஏதாவது பிரச்சனையா..?”

“என் மகன் சரியாகப் பயந்துபோயிருக்கிறான்.. பொம்ப் சத்தம் கேட்டதும்.. கட்டிலிற்குக் கீழே ஓடிப்போய் படுத்துவிடுகிறான்.. வெளியே வர மறுக்கிறான்..”

குண்டுவீச்சில் சிறுவர்கள் மனோரீதியாக எவ்வாறு பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். எனக்கு என் பிள்ளைகளின் நினைவு வந்தது. அப்போது எனது மகள் நாலு மாதக் குழந்தையாயிருந்தாள். வானத்தில் வட்டமிடும் விமானத்தின் அகோரமான இரைச்சலில் பிள்ளை மிரட்சியடைய, அவளைத் தூக்கி நெஞ்சுடன் அணைத்துக்கொண்டு ஒதுக்குப்புறமாக ஓடினேன். குண்டு வீச்சின் முழக்கத்தில் குழந்தை அதிர்ச்சியடைந்து வீரிட்டு அவலமாகக் கத்தினாள். என் கையணைப்பிலேயே மூத்திரமும் போனது. அப்படி அவலக்குரல் எழுப்புமளவிற்குப் பச்சைக் குழந்தைகளையே யுத்தம் அங்கு கலக்கி வைத்திருந்தது. எதிரிகளைக் கண்டதும் தங்கள் குட்டிகளுடன் பொந்துகளுக்குள் ஓடி ஒழிக்கும் பிராணிகளைப்போல, குண்டுவீச்சு விமானங்கள் இரைந்து வரும்போது பிள்ளை குட்டிகளுடன் பதுங்கு குழிகளுக்குள் ஓடி ஓடி ஒழிந்த காலங்கள் நினைவில் வந்தன…
தனது இரண்டு வயது மகன் பற்றிய கவலையில் கமால் உடைந்துபோயிருந்தான். அவனது மனநிலையை எனக்கு உணரக்கூடியதாயிருந்தது.

“கவலைப்படவேண்டாம் கமால்.. எல்லாம் சரியாகும்..” என்ற ஒரு வார்த்தையை மட்டும் கூறினேன்.

“சேர் நீங்கள் உங்கள் நாட்டுக்கு போய்விடுங்கள்.. இங்கு பெரிய பிரச்சனை வரக்கூடும்…” – கமால் தன் மனோதைரியத்தை இழந்துவிட்டான். ஏற்கனவே ஏனைய தொழிலாளர்களுடன் நான் பயணமாகாமல் நின்றபோது, சந்தோஷமடைந்தவன் கமால். இப்போது இங்கிருந்து தப்பிப் போய்விடுமாறு கூறுகிறான்.

6 / 12

சிறுகதை: யுத்தங்கள் செய்வது...

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

“சரி.. நாங்கள் எப்படியாவது போய்விடலாம்.. நீ என்ன செய்வாய்..?” எனக் கமாலிடம் கேட்டேன்.

“துனீசியாவுக்குப் பல மக்கள் போகிறார்கள்.. நாங்களும் போக யோசிக்கிறோம்.. என் பிள்ளைக்காகத்தான் எல்லாக் கவலையும்…”

இளம் மனைவி, குழந்தை.. குடும்பம் என யுத்தத்திற்கு முன்னதான கமாலின் வாழ்வையும் அவனது கலகலப்பான சுபாவத்தையும் எண்ணிப் பார்த்தேன். அது அவன்மீது அனுதாபத்தை ஏற்படுத்தியது. அவனது குடும்ப வாழ்வும், இனி அங்கும் இங்குமென அலைச்சற்பட்டுப்போய்விடுமோ எனக் கவலையாயிருந்தது. அவனது வீட்டிலிருந்து கைபேசியில் அழைப்பு வந்ததும் கமால் விடைபெற்றுச் சென்றான். எனக்கு இவர்களது பிரச்சனை மீண்டும் தொடங்கியது.

“கமால் துனீசியாவுக்குப் போய்விட்டால் எங்கள் நிலைமை கஷ்டமாகிவிடுமே..” என்றான் பிரியசாந்த.

அது உண்மைதான். இங்கு எங்கள் கம்பனியின் தேவைகளைக் கவனிக்கும் ஏஜன்ட்டின் அதிகாரிகள் எவரையும் காணக் கிடைக்கவில்லை. கமால் மட்டுமே எங்கள் தேவைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனிடம் அந்தப் பொறுப்பைக் கொடுத்துவிட்டு அவர்கள் மாயமாகியிருக்கலாம்.
“கமாலிடம் கேட்டுப் பாருங்கள்.. எங்களைத் துனீசியாவுக்குக் கொண்டுபோய் விடமுடியுமா என்று..” – சந்திரசேன இப்படியொரு ஐடியாவைக் கூறினான். யுத்த நெருக்கடிகள் தொடங்கிய நாட்களில், கடும் சமர் நடந்துகொண்டிருந்த மிசுரட்டா நகரில் உள்ள தொழிற்தலத்தில் அகப்பட்டிருந்த எங்கள் தொழிலாளர்கள் சிலரை மீட்டுக் கொண்டுவந்தவன் கமால். அந்த நினைவிற்தான் சந்திரசேனவிற்கு அப்படியான யோசனை தோன்றியிருக்கும்.
இன்னும் திரிப்போலியில் சிக்கியிருந்த வெளி நாடுகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களும், லிபிய நாட்டவரான பல குடும்பங்களுமாக போடரைக் கடந்து துனீசியாவிற்கு இடம் பெயர்ந்துகொண்டிருப்பதை ரீவீக்கள் காட்டும் செய்திகள் தெரிவித்தன. துனீசிய போடரில் நாட்கணக்காக இறுகிப்போயிருக்கும் வாகனங்களின் நெருக்கடிகளுள் மக்கள் அடைபட்டுக் கிடந்தார்கள். அந்தப் பக்கம் போனவர்கள் வீதி ஓரங்களிலும், மணல்வெளிகளில் தற்காலிகக் கூடாரங்களிலும், வெயிலிலும் புழுதிக் காற்றிலும் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘அந்தமாதிரி நீங்களும் போய்க் கஷ்டப்படப் போகிறீர்களா’ என சந்திரசேனவிடம் கேட்டேன். ஆரம்பத்திலேயே அந்த யோசனையை ஆர்வமிழக்கச் செய்யும் நோக்கம்தான். அல்லது இவர்கள் அதை ஒரே பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு என்னை நெருக்கக்கூடும்.

7 / 12

சிறுகதை: யுத்தங்கள் செய்வது...

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

“நீங்கள் இப்போது போய்த் தூங்குங்கள்.. காலையில் இதைப்பற்றிப் பேசலாம்..” என அவர்களை அனுப்பிவைத்தேன்.

படுக்கைக்குப் போனபோது, மீண்டும் விமானக் குண்டுவீச்சு நிகழக்கூடுமோ என மனப்பயம் ஏற்பட்டது. நேரம் கடந்துவிட்டாலும் தூக்கம் வர மறுத்தது. வீட்டு நினைவு வந்தது. பிள்ளைகள் மனம் கலங்கக்கூடுமென்பதால், இங்குள்ள எனது கஷ்டங்களை அவர்களுக்குச் சொல்வதில்லை. ஆனால் படுக்கைக்குப் போனதும் அவர்களது நினைவு வந்துவிடும். இங்கு யுத்த நிலைமைகள் எப்படியெல்லாம் மாறப்போகிறது.. எவ்வளவு காலம் இழுபடப்போகிறது… அதற்குள் வீட்டுக்குப் போய்ப் பிள்ளைகளைப் பார்க்கச் சாத்தியப்படுமா.. என்றெல்லாம் யோசனைகள். இந்த நினைவுகளுடன் உறங்கிப்போன நேரம் தெரியவில்லை...

துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்கள் சடசட எனக் கேட்டன. அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமுமாகத் தொடர் தொடரான வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்படும் சத்த வித்தியாசத்தையும் உணரக்கூடியதாயிருந்தது. எல்லாம் கனவில் நடப்பதுபோல.. தூக்கத்துக்கும் விழிப்புக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு குழப்பநிலை.. யாழ்ப்பாண நகரத்திற்குள் ஆமிக்காரர் மூவ் பண்ணி வருகிறார்கள்.. மக்கள் வீடுகளை விட்டு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.. பாதைகளெல்லாம் சனநெருக்கம்.. என் மனைவியும், பிள்ளைகளும் அதற்குள் சிக்கிப்போயிருக்கிறார்கள்.. அவர்களைக் காணமுடியாது தேடுகிறேன்.. சூட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது.. நெஞ்சு பதைக்கிறது.. கண்களைத் திறக்க முயற்சிக்கிறேன். முடியவில்லை. உடலை அசைத்து எழ முயற்சிக்கிறேன். முடியாமல் தூக்கம் அழுத்திப் பிடித்திருக்கிறது. ஒரு தருணத்தில் குண்டொன்று வெடிக்கும் பெரும் சத்தம் திடுக்குறச் செய்ய, சட்டென விடுபட்டு எழுந்துகொண்டேன்! கண்கள் விழித்துக் கொண்டது. உறக்க நிலையில் தொலைவிற் கேட்ட சத்தங்கள், காதடைப்பது போல மிக அண்மையாகக் கேட்டன. நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்று அனுமானிக்க சற்று நேரம் பிடித்தது. பல்கணிப் பக்கம் வந்து வெளியே பார்த்தேன். சண்டை நிஜமாகவே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. கீழே வீதியிலும் கட்டடங்களின் இடைவெளிகளிலும் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்பட்டன. எதிரெதிராக பதிலுக்குப் பதிலாக சூடு நடப்பதை, அந்த இருள் அகலாத அதிகாலைப் பொழுதில் நெருப்புத் தணல்களாகப் பறந்துகொண்டிருக்கும் சன்னங்கள் காட்டின. தூரத்தே வீதியில் வாகனமொன்று முளாசி எரிந்துகொண்டிருப்பதும் தெரிந்தது.

பல்கணிக் கதவை இழுத்து மூடிவிட்டு உள்ளே வந்தேன். படபடப்பு இன்னும் அடங்காமலிருந்தது. இந்த அமர்க்களத்தில் பிரியசாந்தவும் சந்திரசேனவும் ஓடிவரக்கூடும் என்றே பார்த்திருந்தேன். இன்னும் காணவில்லை. உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துபோயிருப்பார்களோ..? அல்லது இந்த நேரத்தில் வந்து எனது உறக்கத்தைக் குழப்பக்கூடாது என நினைத்திருக்கலாம். இப்போது, நான் அங்கு போய்விடவோமா என்றுகூடத் தோன்றியது. யாராவது பக்கத்திலிருந்தால் ஆசுவாசமாயிருக்கும். கட்டிலில் அப்படியே அமர்ந்திருந்தேன். துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் ஓயவில்லை. அரசபடையினருக்கும்

8 / 12

சிறுகதை: யுத்தங்கள் செய்வது...

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

புரட்சிப் படைகளுக்குமிடையிலான மோதல் திரிப்போலி நகருக்குள்ளும் வந்துவிட்டதோ என்று பயமேற்பட்டது. ஆயுதபலம் கொண்டவர்கள் எதிராளர்களென சந்தேகிப்பவர்களையும் அறிமுகமற்றவர்களையும் சுட்டுத் தள்ளியதெல்லாம் ஞாபகம் வந்தது. அந்த நிலை இங்கும் வந்துவிடுமோ..?
நிலம் வெளித்து விடியும் வேளை துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தங்கள் ஓய்வு நிலைக்கு வந்தன. வெளியே எட்டிப் பார்த்தேன். எரிந்த வாகனத்திலிருந்து கரும் புகை மேலெழும்பிக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் சரியாக சன நடமாட்டமோ வாகன ஓட்டங்களோ தொடங்கியிருக்கவில்லை. அப்போதுதான், ‘என்ன நடந்தது’ என்ற கேள்வியுடன் சந்திரசேனவும் பிரியசாந்தாவும் எனது அறைக்கு வந்தார்கள். இவர்களைப் பிடித்து உதைத்தால் என்ன என்று எனக்குக் கோபம்கூட ஏற்பட்டது. அந்த அளவுக்குப் போர்த்து மூடிக்கொண்டு தூங்கியிருக்கிறார்கள்!

இந்த நேரத்தில் கமால் வந்தால் நல்லது என்று தோன்றியது. அவனால் வரக்கூடியதாயிருக்குமோ என்று தெரியவில்லை. அதிகாலையில் என்ன நடந்திருக்கும் என அறிய ரிவீ சனல்களைத் திருகினேன். கமாலிடமிருந்து கோல் வந்தது, ‘சற்று சுணக்கமாக வருவேன்.. வெளியே எங்கேயும் போகவேண்டாம்..’ எனத் தகவல் தந்தான்.

மதியநேரம் கமால் வரும்வரை என் மனம் ஒரு நிலையிலில்லை. காலையில் நடந்த சம்பவம்பற்றிக் கேட்டேன், “என்ன பிரச்சனை கமால்.. அரச எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியா..?”

“சரியாகத் தெரியாது.. கிளர்ச்சி இங்கேயும் பரவி விடாமலிருக்க.. மக்களைப் பயப்படுத்தி அடக்கிவைக்கும் செயலாகவும் இருக்கலாம்..”
கம்பனியின் தலைமை அலுவலகத்துடன் தொடர்புகொண்டு, நிலைமைகள் கட்டுப்பாடற்று வருவதால் சீக்கிரம் வெளியேறவேண்டுமெனத் தெரிவித்தேன். திரிப்போலியிலிருந்து அண்மையிலுள்ள நாடான மால்ட்டாவிற்கு அடுத்த வாரம் பயணிகள் படகு சேவையொன்று செயற்பட இருப்பதாகவும், அதில் பயணப்படலாம் என்றும் கூறினார்கள். அதை நான் சற்று மாற்றி, ‘இன்னும் இரண்டொரு நாட்களில் படகுச் சேவை ஆரம்பிக்கிறது.. இங்கிருந்து போய்விடலாம்’ என இவர்களிடம் கூறினேன். ஆனால், படகு சேவை ஆரம்பிக்க உத்தேசித்துள்ள ஏஜன்ட்டைத் தொடர்பு கொண்டு கேட்டால், அதற்கு இரண்டு வாரமளவில் ஆகலாம் என்றும், அதுகூட இன்னும் ஊர்ஜிதமில்லை என்றும் தகவல் தந்தார்கள். அந்தத் தகவலை இவர்களிடமிருந்து மறைத்தேன்.

நாளாக ஆக, விமானக் குண்டுவீச்சுக்கள் இரவில் மட்டுமின்றி, பகல் வேளைகளிலும் நிகழ்த்தப்பட்டன. ‘கூலிப் படைகள்’ என சந்தேகத்தில் கைது செய்யப்படுவதும், கொல்லப்படுவதுமான காரியங்கள் திரிப்போலி நகருக்குள் மேலும் அதிகரித்தன. பின்புறமாகக் கைகள் கட்டப்பட்டு முகம் குப்புற விழுந்து இறந்து கிடப்பவர்களை ரீவீ சனல்கள் காட்சிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. பிரியசாந்தவின் கஷ்ட காலம்,

9 / 12

சிறுகதை: யுத்தங்கள் செய்வது...

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

ஒருநாள் அவனும் இந்த அவலத்தில் மாட்டுப்பட நேர்ந்தது.. அன்று தொழிற்தலத்தில் சில அலுவல்களுக்காகச் சென்றிருந்தோம். அப்போது பிரியசாந்தவுக்கு அவனது வீட்டிலிருந்து கைபேசி அழைப்பு வந்திருந்தது. உள்ளே சிக்னல் சரியாக இல்லையென வெளியே சென்று பேசிக்கொண்டிருந்தான். ஜீப்பிலும் பிக்அப் வாகனங்களிலும் ரோந்து வந்தவர்கள்.. சட்டென அவனை வளைத்துக்கொண்டார்கள். வாகனத்திலிருந்து துப்பாக்கிகளுடன் குதித்தவர்களைக் கண்டதும், இவன் கைகளிரண்டையும் உயர்த்தினானாம். அவர்கள் அரபு பாஷையிற் கேட்டது ஒன்றும் இவனுக்குப் புரியவில்லை. ‘சிறீலங்கா.. சிறீலங்கா..’ என்றுமட்டும் நடுக்கத்துடன் கூறிக்கொண்டு நின்றிருக்கிறான். அவர்கள் வீ.எச்.எஃப் கருவியில் (தங்கள் அதிகாரியுடனாயிருக்கலாம்) பேசியபின், இவனை விட்டுப் போய்விட்டார்கள்.
இதன் பிறகு இவர்கள் இருவரும் அறையை விட்டு வெளிவரவே மறுத்துவிட்டார்கள். ‘இலங்கைக்குப் போகும்வரை சாப்பிடமாட்டோம்’ என அடம் பிடித்தார்கள். இன்னொரு வகையிற் சொல்வதானால், என்னை இன்னும் நெருக்குவதற்காக மேற்கொள்ளும் உண்ணாவிரதம் அது! விசித்திரம் என்னவென்றால் உண்ணாவிரதம் அனுஷ்டிப்பது ஒருவகையில் நல்ல விஷயம்தான்! எங்களுக்காக உணவு வகைகளைத் தேடிக் கொண்டுவருவதற்குக் கமால் பெரும் சிரமத்தை எதிர்கொண்டிருந்தான். அவனுடன் சேர்ந்து நானும் மார்க்கட்டுக்களெல்லாம் அலைந்து வந்திருக்கிறேன். அநேகமாக எல்லாம் வெறுமையாகவே கிடந்தன. சாப்பாட்டுச் சாமான்கள் விற்றுத் தீர்ந்தனவா அல்லது பதுக்கப்பட்டனவா என்பதும் தெரியாது. எனக்கென்றால், அலைச்சலும் இவர்களது கரைச்சலும் உச்சத்துக்கு ஏறி, அலுத்துப்போய்விட்டது. கமாலுக்கும் அது புரிந்திருந்தது.

“உங்களை துனீசியாவுக்குக் கொண்டுபோய் விடுகிறேன்.. அங்கிருந்து இலங்கைக்குப் போகலாம்.. கம்பனியுடன் பேசி முடிவெடுங்கள்..”
“கமால்..! இந்த நேரத்தில் உன் குடும்பத்தை எப்படிப் பாதுகாக்கலாம் என்பதைக் கவனி.. எங்களுடைய வழியை நாங்கள் பார்க்கிறோம்…”
“நானும் துனீசியா போய்விட்டால்.. உங்களுக்கு உதவ யாரும் இல்லை.. பிரியசாந்தவும் பயந்துபோயிருக்கிறான்..” – கமால் கூறுவதும் சரிதான்.
தரை மார்க்கமான பயணத்தின் பாதுகாப்பின்மையைக் கருதி, அந்த யோசனையைக் கம்பனி விரும்பவில்லை. எனினும் ரிஸ்க் எடுத்துப் பயணப்படவேண்டிய கட்டத்திலிருப்பதை விளக்கிக் கூறினேன். துனிசியாவில் போடருக்கு அண்மையிலுள்ள ஜேர்பா நகரிலிருந்து விமான ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. ஜேர்பா - துனீஸ் - டோகா - இலங்கை..!

காலை ஏழு மணிக்கு திரிப்போலியிலிருந்து புறப்பட்டோம். பாதையில் பல இடங்களில் படையினரின் சோதனைத் தடைகள். சில இடங்களில் பயணப்பொதிகளை இழுத்துக் கொட்டினார்கள். நாடு எதுவாயிருப்பினும்; படையினரின் மனோநிலை ஒரேமாதிரியானதுதான்போலும்! யுத்தப் பிரதேசத்திலிருந்து தப்பிப்பிழைத்துப் போகிறவர்களிடம் அப்படி எதைத்தான் பிடுங்கப்போகிறார்கள்? கைபேசிகள் பறிக்கப்பட்டன.
துனீசிய போடரில் விசா இன்றி நாட்டுக்குள் நுளையமுடியாது என அதிகாரிகளால் சொல்லப்பட்டது. விமான ரிக்கற் விபரங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டும், அதுபற்றிய உறுதித்தன்மைகள் கோரப்பட்டன. அங்கிருந்து கம்பனியுடன் தொடர்பு கொள்வது..

10 / 12

சிறுகதை: யுத்தங்கள் செய்வது...

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

ஈ-ரிக்கற் விபரங்களை உறுதி செய்வது போன்ற சமாச்சாரங்களை மேற்கொள்வதற்கு, அவர்களுக்குக் கணிசமான நேரம் தேவைப்பட்டது. அதன் பின்னரும் நேரம் கடத்தப்பட்டது.. அவர்களது கைகளுக்கு ஏதாவது கொடுக்கும்வரை..!

போடரிலிருந்து புறப்படும்போது இரண்டு மணி. மாலை ஐந்து மணிக்கு ஜேர்பாவிலிருந்து ஃபிளைட். இருநூறு கிலோமீட்டர்கள் போகவேண்டும். கமால் வாகனத்தை ஸ்ரார்ட் செய்ததுதான் தெரியும்.. மரண ஓட்டம் ஓடினான். கரணம் தப்பினால் மரணம்… அந்தமாதிரியான ஓட்டம்..! விமான நிலையத்தை அடைந்தபோதுதான் எனக்கு மூச்சு வந்தது.

நேரம் மட்டுமட்டாக இருந்தபடியால் கடைசியாக ஏதும் பேசிக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. ஒவ்வொருவராகக் கட்டித் தழுவி விடைபெற்றான் கமால். அவனைப் பிரியும்போது பிரியசாந்தவிற்குக் கண்ணீர் ததும்பி வழிந்தது. பிரிவாற்றாமையோ..? அல்லது இவ்வளவு தொல்லைகளுக்கும் பிறகு வீட்டுக்குப் போய்ச் சேரப்போகிறோம் என்ற ஆனந்தக் கண்ணீராகவும் இருக்கலாம்.

இலங்கை வந்ததும் ஓரிரு தடவைகள் கமாலுடன் தொடர்புகொள்ள முயற்சித்தேன். தொடர்பு கிடைக்கவில்லை. அவனும் தன் குடும்பத்துடன் துனீசியாவிற்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கலாம். சில நாட்களில் வேறு அலுவல்கள்.. பிரச்சனைகளில் இயல்பாகவே கமாலை மறந்திருந்தேன்.
யுத்தம், கடாபியின் அரசாட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது. மீண்டும் நவம்பர் மாதமளவில் லிபியாவுக்குப் போகவேண்டிய தேவை எனக்கு ஏற்பட்டது. திரும்பவும் வேலைகளைத் தொடங்குவதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொள்ளுமாறு கம்பனி பணித்திருந்தது. திரிப்போலி விமான நிலையத்தில் கமால் எனக்காகக் காத்திருப்பான் என்ற நினைவுடன் வந்து இறங்கினால்.. அவன் இல்லை. எனக்காகப் பார்த்து நின்றவர், ஏற்கனவே லிபிய ஏஜன்ட்டில் கடமையாற்றிய எனக்கு அறிமுகமானவர்தான். கமால் பற்றி விசாரித்தபோது அவரிடமிருந்து சோகமான தொனியில் கிடைத்த பதில் என்னை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

“கமால் யுத்தகாலத்தில் கொல்லப்பட்டுவிட்டான்”

11 / 12

சிறுகதை: யுத்தங்கள் செய்வது...

Written by - சுதாராஜ் -
Monday, 14 July 2014 01:12 - Last Updated Monday, 14 July 2014 01:21

rajsiva50@gmail.com

12 / 12